

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiasticarum Pro sacra solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488137

Historia decima tertia Pro Meditatione decima tertia De Nativitate Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60293)

defuit constantia benè cœptis; satis enim proprio experimento & detrimento probaverat optimus Michaël, quàm suave & leve sit jugum Christi, quàm grave, & durum è contrario sit jugum diaboli.

Vos verò qui cum vestibus Ecclesiasticis induistis insignia Christi, sub Christi vexillo auctorati Sacramentum dixistis, cavete, ne turpi transfugio Christum ducem vestrum perfidè deseratis, & ad Luciferi hostilia castra transeatis, estote certi, & securi: *Non est pax impiis, dicit Dominus, Isa. c. 57.* Ejusmodi transfugæ lætitiâ ac pacem, quam quærunt, nec ante, nec post mortem, nec hîc, nec alibi invenient. Vera quies, pax vera, plena, ac solida, in vita, ante, in, & post mortem possidetur ab iis solùm, qui verè legem DEI, & Deum amant: *Pax multa diligentibus legem tuam, & non est illis scandalum, Psal. 118.* Qui viam legis & mandatorum Dei currit, non impinget, non offendet ad lapidem pedem suum.

Historia decima tertia.

Pro Meditatione decima tertia.

De Nativitate Christi.

Incarnatio & Nativitas Christi humilitatis tam profundæ exemplum est, ut
Apo-

Apostolus non sciverit id aptiore similitudine, vel melioribus verbis exprimere quàm vocando hanc Christi humilitatem *Exinanitionem: exinanivit semetipsum ad Philip. 2.* Et jure optimo, nam inter Deum, & hominem est distantia infinita, & homo Deo comparatus, merum nihilum, & minùs quàm nihilum est, si jungatur peccatum. *Substantiam meam tanquam nihilum ante te. Ps. 38.* Si homo fieret vilis terræ vermiculus DEI amore, esset humiliatio, & demissio sui stupenda, quamvis inter vermem, & hominem, inter finitum, & finitum foret aliqua proportio. Quæ stupenda depressio sui, & humiliatio erit igitur, si ens undequaque infinitum in omni excogitabili perfectione fiat ens finitum, & arctis limitibus inclusum?

Quòd Verbum Divinum amplectatur paupertatem, miseras, contemptum, probra, crucem, tam mirum non est, cum sint necessariae appendices ac proprietates humanæ naturæ annexæ, quam induit: sed quòd Deus totus & purus, Deus æternus, immensus, omnipotens spiritus assumat, & hypostaticè se uniat cum natura, & carne humana, vel potius fiat eadem caro: *Verbum caro factum est. Joann. 1.* Quòd fiat infans, puer parvulus; quòd voluerit nasci subditus ac servus, cum nasci potuisset Rex, & totius orbis

Domi-

Dominator; Formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, ad Phil. c. 2. **Mysterium est omnem superans intellectam, quod nec ab Angelicis spiritibus in Paradiso comprehendi, nec sine invidia à dæmonibus in inferno audiri potest.**

Lubeat percipere id, quod ad confirmandum, & explicandum hæctenus dicta plurimum valebit, & à Marco Ulyssiponensi in Chronicis FF. Minorum Part. 2. l. 2. c. 21. narratur, & P. Carolus Greg. Rosignoli Tom. 3. de admirandis Sanctorum Admirando 77. inseruit.

Habitabat in suo prædio, tribus circiter leucis ab urbe Perusina distito, è primaria illius urbis nobilitate dominus: hic cum ob loci distantiam, & aliis causis præpeditus Christi in terris nascentis festa in urbe celebrare, ut optabat, solenniter non posset, has sacras solennitates, quantum poterat etiam ruri in suo sacello domestico æmulaturus, misit ad monasterium Fratrum Minorum, rogaturus R. P. Guardianum, ut duos è suis Patribus mitteret, qui se juvarent in suo sacello, vel tempello sui prædii celebrare imminencia Festa Christi natalitia.

Eâdem horâ, qua nuntius hic ad portam R. P. Guardianum affertur, duo Patres hospites ex alio monasterio portam subeunt; hos ipsos, procul dubio aliunde

dè

de jam notos, stante pede P. Guardianus impensè rogat, irent, suas, & aliorum Patrum vices supplerent, quorum præsentia & operâ ob paucitatem his Festis summopere indigeret ipsemet domi; Domino illi insigni monasterii benefactori hoc solatium negari non posse, Deum non solùm itineris comitem, sed etiam molestiarum liberalem remuneratorem fore.

Vatem fuisse Guardianum, eventus demonstravit. Obediunt boni hospites, sine omni mora, sine omni restauratione virium, aut captâ quiete iter prosequentes, lento tamen ob lassitudinem, & acre frigus, passul, antequam ad destinatum terminum pertingerent, nocte præoccupati sunt: tenebræ erant tam densæ, cœlum tam nigris obductum nubibus, via tam lutosa, & lubrica, ut nec pedem movere, aut gressum moliri possent sine periculo impingendi, & cadendi: confugère ad Deum, uno corde & ore rogantes, *ut bonum Angelum mitteret ad salutem. 2. Mach. c. 11.* Atque ita simul orantes, simul palpantes, & protensis manibus iter præviè explorantes, nunc pede sublato, nunc demissò tentantes, lentè progrediebantur.

Ingens solatium errabundis attulit al-
lapsus ex propinquo sonus æris campani,
quo ad matutinas preces mediâ nocte per-
sol-

solvendas in chorum evocari patebat vicini Monasterii, quodcunque tandem foret, religiosos incolas: Sequuntur sonum, nocturnis suis miseriis quæsituri lenimen, & levamen, & re ipsa inveniunt hoc duce sonoro elegans monasterium; pulsant ad fores; excipiuntur humanissimè, & benevolè ab abbate, ducuntur ad focum, ut rigidos præ frigore artus foveant, & calefaciant, inde ad paratam interim mensam, ut cibo & potu necessario vires tantisper restaurent depulsâ fame ac siti, quo vel maximè indigebant, totius diei rigidissimo emaciati jejunio.

Sublatâ mensâ abbas ad alterum se vertens hospitem, amæno joco, & subrisu, Paternitas, ait, vestra symbolam pro se, ac socio exactè solvat, antequam pedem ex hospitio efferat, necesse est. Quid, & quomodo, ait ille ad abbatem, solvam Reverendissime Pater? Concionatoris, & quidem pauperuli fungor officio; quod dem præter verba, non habeo. Optimè, reponit abbas; faciat igitur allocutionem ad meos monachos in conclavi capitulari congregatos. Multò lubentissimè, ait alter; ducente igitur abbate ad illud conclave, invenit magnum Monachorum numerum in suis subselliis confidentium, & Verbum Dei avidè expectantium. Concionator nec numero, nec auctoritate suorum auditorum territus, sellam holoseri-

cam ad hoc paratam occupat, sermonem auspicatur, hoc ex Isaia præmissa Thematē: *Parvulus natus est nobis. c. 9.* explicans, & pro exemplari proponens imperceptibilem humiliationem sui, qua Verbum Divinum se tam profundè deprimere voluit, ut nos villissimos homunciones exaltaret; incomprehensibile consilium Dei, quo Deus pro fundamento ac basi suæ & nostræ exaltationis statuit suam profundissimam demissionem; per hanc Verbum Divinum tam arctâ nobiscum conjunctum fuisse necessitudine, ut nos fratres simus Jesu Christi, & Christus vicissim frater noster, nostrum caput, nos hujus capitis membra, ita ut nos cum Deo homine conjuncti non nisi unum corpus conficiamus.

Dum ita sermocinatur, & ratiocinatur non minore fervore quàm eloquentiâ, videt Monachum de sua sede surgere, & inclinato atque intra cucullum condito capite discedere, hunc ponè sequi eodem modo secundum, tertium, & successive omnes, ut dilapso toto auditorio solus superesset abbas. Mutus jam & attonitus Ecclesiastes causam hujus discessûs ex abbate quærit, & intelligit: scito, inquit abbas, quòd ego cum his mihi subditis Monachis Divino Imperio adactus fuerim te cum tuo socio hospitio excipere, & cibo potúque fessos refocillare, non tamen
tuam

tuam exhortationem auscultare. Justa ipsos ad discedendum causa impulit; nam nimis molestum ipsis accidit laudes percipere humiliationi Verbi Divini, humanâ carne vestiti tributas, cum longè decen-
tius, & æquius fuisset, angelicam, multis parasangis humanâ nobiliorem, & excellentiorem naturam sibi copulare, atque unire: Illud quoque auditu intolerabile est, eò usque hominem à Deo fuisse e-
vectum, ut par sit angelis, & multis ex horum numero etiam superior, cum ruinas per dissidentes angelos, cœlò extrusos, apertas, sedesque vacuas sint impleturi, & occupaturi homines; scias proinde, nos omnes non Monachos, sed meros esse dæ-
mones. His dictis in ictu oculi disparuerunt abbas, Monachi, capitulare cubiculum, totumque elegans monasterium; nec aliud superfuit, quam bini Patres in medio densi nemoris, inter concubiæ noctis nigras nebulas ac tenebras, in quibus hæserunt jam robusti & vegeti, reliquum noctis agentes inter preces, & laudes Deo pro admirabili sua providentia decantantes.

Sub auroram iter redorsî, postquam ex silva eluctati sunt, in conspectu habuerunt prædium sive villam illius domini, ad quem mittebantur; illuc appulsi celebrârunt Festa Natalitia dicendo sacra, miscendo pia colloquia, instruendo domesticos,

(12)

dicens

dicendo pro concione ad omnes, etiam vicinos, ad illud sacellum confluentes, nihil magis exaltando, & laudibus extollendo, quàm humiliationem & exinanitionem Verbi Divini, in parvulum pusionem in Bethlemitico stabulo jacentem contracti, & ex submissione Christi humano generi promanantia innumera immensaque commoda; sciebant enim, ejusmodi encomia & laudes neminem mordere, & urere acrius, quàm principem tenebrarum, ejusque affectas.

O quoties viri Ecclesiastici ex nostris non dilaudant, & pateticè proponunt hanc Divini Verbi in incarnatione & natiuitate stupendam humiliationem, ut ipsimet cum suis auditoribus commoveantur, & tenerrimè erga natum in stabulo Divinum infantem afficiantur! sed ubi se offert opportuna occasio ipsum imitandi, & in communionem aliquam hujusmodi humiliationum veniendi, evanescit prior ardor, frigescit, & extinguitur omnis zelus. Levissimus contemptus, sæpè imaginarius tantùm, sufficit ad accendendum cor tuum iræ & indignationis ignibus, ad illud implendum amaritudinibus; & quamvis aversio tegatur, & dissimuletur, hæret tamen animo infixæ arundo, nec bolus tam facilè digeri, & concoqui potest. Et hæc sit imitatio, hæc gratitudo, Deo pro nobis humiliato debita?

Ille,

Ille, ut aliquo modo nos faceret similes sibi, non dedignatur se facere similem nobis, & nostrarum miseriarum participem. Si tibi tam durum & difficile accidit, ipsi assimilari in suis depressionibus, & humiliationibus, in mentem & memoriam revoca, ipsum esse caput, te membrum; ipsum esse Dominum, te servum; ipsum esse ducem, te militem; ipsum magistrum, te discipulum. Quàm indigna res, quantum dedecus, si sub capite, sub domino ultrò se demittente, omnibus se subjiciente, & ad usque nihili abyssum humiliante, nos, quos eo honore dignatus est, ut eius membra, eius servi, eius discipuli essemus, superbiâ inflati, & tumidi quæramus & prætendamus laudes, honores, adorationes, Christianæ humilitatis & humiliationum contemptores & osiores. *Non decet sub capite spinoso membrum esse delicatum*, teste divo Bernardo.

Historia decima quarta.

Pro Meditatione decima quarta.

De vita privata Christi.

PRivata Christi vita optimum exemplum, & speculum esse debet hominibus Ecclesiasticis, ut discant se subtrahere